

A Prelátus 2011. júliusi levele

Az e havi levél központi témája az elmélkedő imádság, az Istennel folytatott párbeszéd, „forrás, amelyből merítjük a friss vizet, amellyel át kell itatnunk a munkánkat, az apostolkodásunkat, a családi és társas tevékenységeinket”.

2011.07.21.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Július első napjaira Pamplonába megyek orvosi kivizsgálásra, valamint meglátogatom a betegeket is; azt követően pedig Elefántcsontpartra utazom, hogy ott találkozzak fivéreitekkel és nővéreitekkel, akik e szeretett országban élnek, amelyért oly sokat imádkoztunk az elmúlt hónapokban. Imádkozzunk továbbra is, hogy a háború által ütött sebek mihamarabb begyógyuljanak, ne hagyjanak maguk után se neheztelést, se gyűlöletet, hogy mindenki nagylelkűen megbocsásson, hogy ezáltal az emberek valóban kiengesztelődjenek egymással, hiszen ez a családok, a civil társadalom és az egész nemzet érdeke. Imádkozzunk e szándékokért Jézus szentséges és irgalmas Szívéhez, valamint Szűz Mária szeplőtelen Szívéhez – a liturgia szerint az előbbit ma, július 1-jén, utóbbit pedig holnap ünnepeljük. Imádkozzunk továbbá

minden olyan helyért, ahol az emberek sokat szenvednek.

Jézus szentséges Szívének mai ünnepe arra buzdít minket, hogy bizalommal teli, gyermeki imádsággal keressünk magunknak helyet az értünk való szeretetből testet öltött Isten Szívében. Ahogy az Atyánk fogalmazott egy szentbeszédben, ***ebben valósul meg a Jézus Szíve iránti valódi áhítat: megismerni Istent és saját magunkat, Jézusra nézni és Hozzá folyamodni, Hozzá, aki buzdít, tanít és vezet minket.***^[1] A mennyből most is arra sarkall minket, hogy újítsuk meg az arra irányuló vágyunkat, hogy növekedjünk a Szentháromsághoz fűződő személyes kapcsolatunk terén. Ennek kapcsán újfent elmélkedtem Boldog II. János Pál néhány tanácsáról, amelyet abban az apostoli levelében fogalmazott meg, amelyben felvázolta az Egyház által

az új évezredben követendő utat.
Amikor elsődleges célként azt tűzte ki, hogy szítsuk fel Isten egész népében az életszentség iránti vágyat, konkrétan így fogalmazott: „A szentségnek ehhez a pedagógiájához olyan kereszténységre van szükség, mely mindenekelőtt *az imádság művészetét* gyakorolja”.[2]

Az Úr, akinek jóságáért nem győzünk – nem győzhetünk – hálát adni, az Alapítónk példáját és tanításait is felhasználta arra, hogy mindenki – a más felekezethez tartozó keresztények is – a lehető legnagyobb jelentőséget tulajdonítsunk a komoly és állhatatos imaélet ápolásának. Tartsuk ébren ezt a vágyat Isten Igéjének kitartó olvasása által, valamint azáltal, hogy a liturgiában, főként a napi szentmisén teljes énünkkel veszünk részt, olyannyira, hogy az Istennel való kapcsolat lelkünk, életünk mindenévé válik.

Még ha sok éve törekszünk is erre nap mint nap, meg vagyunk győződve róla, hogy minden egyes nap újra kell kezdenünk. **Valóban jól tudjuk, hogy az imádságot nem lehet magától értetődőnek venni: meg kell tanulni imádkozni, szinte újra el kell sajátítani ezt a művészetet minden egyes alkalommal. Még azok is, akik gyakorlottak a lelki életben, mindig szükségét érzik annak, hogy beiratkozzanak Jézus iskolájába, hogy megtanuljanak hitelesen imádkozni** – mondja XVI. Benedek.[3]

Don Álvaro gyakran felidézte azt az elhatározást, amelyet Szent Josemaría a hetvenedik születésnapján tett: imádságos léleknek lenni. Attól fogva, hogy az Úr – az Atyánk serdülőkorában – először éreztette jelenlétét az életében, az imádság útjára lépett és mindig hűségesen kitartott ebben az

Istennel folytatott napi, gyermeki párbeszédben. Az, hogy sok évvel később nyíltan beszélt erről a vágyáról, nemcsak mély alázatosságáról tanúskodik, hanem megerősíti azt is, amit XVI. Benedek mondott a szentek tapasztalatáról.

Sokszor elméltünk már az Evangélium azon jeleneteiről, amelyekben Jézust beszélgetni látjuk az Atyával. Az apostolokat lenyűgözte a Mester e viselkedése, és egy alkalommal arra kérték: *Domine, doce nos orare*;[4] Uram, taníts meg minket imádkozni. Jézus Krisztus egy sorvezetőt adott nekik a keresztény imádsághoz, felvázolva annak főbb vezérelveit: *Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a neved, jöjjön el az országod, legyen meg az akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.*[5]

Ezen az úton sokféleképpen lehet járni, hiszen az egyes lelkek

kapcsolata Istennel mindig nagyon személyes: az Úr mindegyikünkre úgy vigyáz, mint egy felbecsülhetetlen értékű ékszerre – ez megindító igazság, hiszen minden egyes lélek Krisztus vére árán nyerte el a megváltást.[6] Nem szabad elfelejtenünk, hogy – annak következtében, hogy a lányai és fiai követik Őt e nagy autópályán, a keresztény imádság útján, amely a mennyei Atyánkhoz vezet Jézus Krisztus által és a Szentlélek sugallatai nyomán –[7], az Úr azt mondta nekünk: *vigilate et orate*,[8] virrasszatok és imádkozzatok. Amint XVI. Benedek pápa fogalmaz, mindannyiunknak *Jézus iskolájába* kell járnunk. Az Atyánktól pedig megtanultunk Istenhez gyermeki áhítattal és a teológusok hitismeretével fordulni, sóvárgó lélekkel Jézushoz mint idősebb testvérünkhöz, Szűz Máriához mint édesanyánkhöz, Szent Józsefhez mint az Egyház természetfeletti

családjának édesapjához, az angyalokhoz pedig mint útitársainkhoz és oltalmazóinkhoz folyamodni az örök élet felé vezető úton.

Újítsuk meg nap mint nap az Istennel való személyes beszélgetés iránti vágyunkat. Itt a napi kétszeri elmélkedő imádságra gondolok, amely – a bűnbánat és az Eucharisztia szentségének vételével együtt – képezi azt a forrást, amelyből merítjük a friss vizet, amellyel át kell itatnunk a munkánkat, az apostolkodásunkat, a családi és társas tevékenységeinket, végső soron pedig az egész életünket, beleértve az alvást és a pihenést is. Biztosítalak benneteket arról, hogy ez nem nehéz feladat, még a lelki szárazság, a fizikai vagy pszichikai fáradtság idején sem, ha hagyjuk, hogy a Szentlélek megvilágosító kegyelme és a lelkivezetésben kapott tanácsok vezessenek minket.

Szemlélődő lelkeknek kell lennünk – mondta Szent Josemaría 1973-ban – és ezért nem hagyhatjuk el az elmélkedést. Imádság, elmélkedés, benső élet nélkül semmi mást nem csinálnánk, csak rosszat. (...) Most úgy tűnik, nagyobb kötelességünk valóban imádságos lelkeknek lennünk, nagylelkűen felajánlani az Úrnak mindazt, ami lefoglal minket, és - bármi történjék is - soha nem hagyhatjuk el a Vele való beszélgetést. Ha ekképpen tesztet, egész nap Istenre figyelve éltek majd és komolyan törekedtek arra, hogy jól végezzétek ezt a kétszer félórás elmélkedést.[9]

Az Atyánk nem azt kéri, hogy nagyon jól végezzük az imádságot, hanem hogy *mindennap törekedjünk jól kezdeni, folytatni és befejezni az imádságot*. Olyan cél ez, amelyet el tudunk érni azáltal, hogy minden reggel újrakezdjük a küzdelmet, nem törődve a múltbeli kisebb-nagyobb

kudarccokkal. A többi – gyakorlatilag minden más – a Szentléleknek a lelkünkben való működéséből fakad, hiszen *gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek, mert még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk. A Lélek azonban maga jár közben értünk, szavakba nem önthető sóhajtozásokkal.*[10]

Elsősorban törekedjünk a pontosságra az Istennel való találkozásokban, amelyek kijelölik mindennapi utunkat. Lényegtelen apróságnak tűnik, de biztosíthatlak róla benneteket – Szent Josemaría tanítását követve –, hogy nagyon is fontos. ***Soha ne hagyjátok el az elmélkedő imádságot. Mi a legjobb út ahhoz, hogy szemlélődő lelkekké váljunk? Az imádság. Amikor egy lélek a fejébe veszi, hogy nem tud imádkozni, hogy amit az Atya tanít nekünk, nagyon nehéz, hogy az Úr nem mond neki semmit, nem hallja őt, és azt gondolja: „ha így***

***van, akkor abbahagyom,
megmaradok a szóbeli
imádságoknál”, rossz kísértés éri.
Nem, gyermekeim! Kitartónak kell
lenni az elmélkedésben. Ezeket a
panaszokat tárd az Úr elé az
imádságodban, és ha szükséges,
fél órán keresztül ismételd
ugyanazt a fohászt: Jézus,
szeretlek; Jézus, taníts meg
szeretni; Jézus, taníts meg
szeretnem a többieket a te
kedvedért... Tarts ki ily módon egy
nap, két nap, egy hónapon, egy
éven, két éven át, és végül az Úr azt
mondja neked: te buta, hiszen a
kezedektől fogva ott voltam veled,
ott álltam melletted! [11]***

Felmerülhetnek nehézségek,
kifogások, csalóka érvek arra, hogy
elhalasszuk vagy lerövidítsük a
félórás elmélkedéseket. Ezért kell
nagy fontosságot tulajdonítani a
pontosságnak azokban az
időszakokban, amikor több a munka,

vagy fáradtabbak, kedvetlenebbek vagyunk. A Pápa is emlékeztet rá, hogy **az imádság nincs konkrét körülményekhez kötve, hanem minden ember szívébe van vésve.**

[12] Lelkünk isteni Vendégével mindig lehet beszélni, bárhol, bármilyen helyzetben, noha ha lehetséges, menjünk a Tabernákulum elé, ahol Jézus valóságosan és lényegileg jelen van testével, vérével, lelkével és istenségével.

Mindenesetre törekednünk kell mindig arra, hogy összeszedetten imádkozzunk, és lehetőleg távol tartsuk az esetleges

elkalandozásokat. Amint az egyik *katekézise* keretében fogalmazott

Szent Josemaría: ***belsőleg***

összeszedjük magunkat, és imádjuk Istent, aki hajlandó birtokba venni minket, és elkezdünk beszélni vele,

természetes módon, ahogy egy testvérrel, egy baráttal, egy atyával, egy anyával, egy kedvelt

szomszéddal beszélünk. Ahogy a szeretettel beszélünk. Beszéljetekek bizalommal, és meglátjátok, milyen jól megy. Lesz benső életetek.[13]

Ismétlem: néha nem tudjuk, mit mondjunk Neki, hogyan beszéljünk Vele, nem találjuk a szavakat, de ezekben a pillanatokban se felejtjük el, hogy az imádság **nem annyira egy sor gyakorlat vagy külsőség, mint egy belső hozzáállás, imádkozni nem annyit tesz, mint bizonyos cselekedetekkel tisztelni Istent vagy bizonyos szavakat ismételgetni, sokkal inkább az Istennel való együttlét egy módja.**

[14] Ez újabb ok arra, hogy hűségese kitartsunk az elmélkedő imádságban a stresszhelyzetekben vagy a lelki szárazság idején, és kétségtelen, hogy ezekben az esetekben az imaélet ápolása különösen szükséges. Olykor az Úrral folytatott gyermeki beszélgetés nem

ölti még belső szavak formáját sem,
de az, hogy az imádságra szánt
perceket Vele együtt töltjük anélkül,
hogy az érzékek vigasztalását
keresnénk, a napnál világosabban
tanúskodik arról, hogy szeretjük
Istent, azonosulunk az Ő
szeretetreméltó akaratával és
elfeledkezünk saját magunkról. **A
Másikra nézünk, a figyelmünk
önmagunkon túlra irányul: ebben
áll az imádság lényege, amely az
érzéki és a kontingens (esetleges)
dolgok világát meghaladó valóság
megtapasztalása.**[15]

Nincs annál nagyobb vigasz, mint az
a bizonyosság, hogy ha mi tudjuk
szeretni Istent és kapcsolatban
tudunk Vele lenni, az azért van, mert
Ő előbb szeretett minket.[16] Erről
tanúskodik a *Katolikus Egyház
Katekizmusa*, amikor azt tanítja, hogy
„a hűséges Isten szeretetének e
lépése mindig az első az imádságban;
az ember lépése mindig válasz”.[17]

Ezért az a naponta megújított elhatározás, hogy nagy gondot fordítunk az elmélkedésekre, úgymond arra *kötelezi* Istent, hogy még bőségesebben árássa ki ránk a kegyelmét. Gyakran gondolsz arra, hogy az Opus Dei egyetlen fegyvere az imádság, és mindig is az marad? Hogyan *véded meg* ezzel a fegyverrel azt a szolgálatot, amelyet a Mű kínál az Egyháznak? Egészen biztos, hogy minél inkább imádságos lélekké válunk, annál jobban szeretjük és tartjuk meg az Atyánktól kapott szellemiséget.

Az Atyánk tanításai az imádságról nagyon gazdag és hasznos gondolatokkal vannak tele. Ki nem érezte közülünk már azt, hogy a szentbeszédei rólunk szólnak? ***Az évek során jöttek hozzám, akik fájdalommal telten mondták: Atya, nem tudom, mi történik velem; fáradtnak és hidegnek érzem magam. Az áhítatom***

*korábban szilárd volt és egyszerű,
most komédiának tűnik... A
válaszom azoknak, akik ilyen
helyzetben vannak, és egyben
mindnyájatoknak: Komédia?
Pompás! Az Úr játszik velünk,
mint egy atya a gyermekeivel. A
Szentírásban ezt olvassuk: ludens
in orbe terrarum (Péld8,31), Ő
játszik az egész földkerekségen. De
nem hagy minket magunkra, mert
rögtön hozzáteszi: deliciae meae
esse cum filiis hominum
(ugyanott), gyönyörűség nekem az
emberek fiai közt lennem. Az Úr
játszik velünk! És amikor eszünkbe
jut, hogy szerepet játszunk, mivel
hidegnek és közönyösnek érezzük
magunkat, levertek vagyunk és
hiányzik belőlünk az akaraterő,
nehezünkre esik teljesíteni a
kötelességünket és elérni a
magunk elé kitűzött lelki célokat,
elérkezett az ideje, hogy arra
gondoljunk: Isten játszik velünk,
és azt akarja, hogy jól játsszuk a*

szerepünket ebben a komédiában.

[18]

Nem akarom ezt a levelet anélkül befejezni, hogy megemlíteném a hónap legjelesebb napjait. 7-én van az évfordulója annak, hogy don Álvaro a felvételét kérte a Műbe; ezen a napon igyekszünk majd jobban az ő jelenlétében lenni. A Kármelhegyi Boldogasszony ünnepe 16-án értelemszerűen megkívánja, hogy különös módon megemlékezzünk az Atyánk nővéréről, Carmen néniről, aki oly sokat tett az Opus Dei központjaiban uralkodó családi hangulat megszilárdításaért. Ezen a napon a tisztítótűzben szenvedő lelkekért is különösen imádkozunk, mennyei Édesanyánk közbenjárását kérve értük.

Amint azt újra meg újra kérem tőletek, maradjunk meg az imádság egységében, imádkozzunk

egymásért, az egész világon folyó apostoli munkáért, a Szentatya szándékaiért. A Tabernákulum előtt, az elmélkedéseink során az Úr elé tárhatjuk a lelkünket betöltő vágyakat, Szűz Mária, Szent József, az őrangyalok és Szent Josemaría, szeretett Atyánk közbenjárását kérve.

Örömmel írom meg nektek, hogy június 18-án, szombaton Szardínia szigetén, Cagliariiban jártam, ahol a Santa Maria di Bonaria nevű kegyhelyen imádkoztam a Szűzanyához. Szent Josemaría imádkozott ezért a vidékért, és biztos vagyok benne, hogy sok szárd válaszol majd nagylelkűen az Úr hívására, éppen az Atyánk imádságának köszönhetően: segítsünk nekik, mert onnan is bőkezűen segítenek nekünk.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Pamplona, 2011. július 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa (Krisztussal találkozni)*, 164

[2] BOLDOG II. JÁNOS PÁL: *Novo Millennio Ineunte* kezdetű apostoli levél, 2001. január 6., 32

[3] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2011. május 4.

[4] *Lk* 11,1

[5] *Mt* 6,9-10

[6] Vö. 1Pt 1,18-19

[7] Vö. HITTANI KONGREGÁCIÓ: *Levél a keresztény elmélkedés néhány vonatkozásáról*, 1989. október 15., 29

[8] *Mt* 26,41

[9] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1973.
szeptember

[10] *Róm* 8,26

[11] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések egy családi összejövetelről, 1973.
szeptember

[12] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2011. május 11.

[13] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések egy családi összejövetelről, 1972

[14] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2011. május 11.

[15] *Ugyanott*. Vö. HITTANI KONGREGÁCIÓ: *Levél a keresztény elmélkedés néhány vonatkozásáról*, 1989. október 15., 30

[16] *1Jn* 4,19

[17] *A Katolikus Egyház Katekizmusa*,
2567

[18] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
152

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2011-juliusi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2011-juliusi-levele/) (2026.03.11.)